

D ů v o d y:

Nadhazuje-li stěžovatel otázku přípustnosti rekursu, lze ho odkázati na jasné ustanovení § 519 čís. 1 c. ř. s. Ale rekurs není opodstatněn. Neprávem pokládá za věci prázdninové spory ze smluv služebních jenom tehdy, když vznikly ještě za trvání služebního poměru. Tento názor nemá oporu ani v doslovu zákona ani v jeho účelu. Neprávem se dovolává stěžovatel slov zákona § 224 čís. 5 c. ř. s., kde se za věci prázdninové prohlašují spory ze smluv námezdních mezi zaměstnavateli a čeledíny nebo jinými osobami ve služební smlouvě, dále pak spory mezi jinakými zaměstnavateli a jimi zaměstnanými dílovedoucími, pomocníky, dělníky atd. Slova »postavenými« a »zaměstnanými«, mají označiti, jak zřejmo z poslední věty, jen smluvní vztah stran, ježto při sporech lodního mužstva se na skutečné zaměstnání ani zvlášť váha neklade. Ale zejména účel zákona, by spory ze smluv služebních byly vyřízeny rychle v zájmu zaměstnanců jako strany hospodářsky slabší, by netrpěla vleklostí sporu jejich výživa, svědčí nutně, že právě spory o náhradu škody pro předčasné zrušení smlouvy jest pokládati za věci prázdninové, ježto v takovém případě jest ohrožení existence zaměstnance a jeho rodiny větší, než vede-li se spor ještě za trvání zaměstnání, když zaměstnanec mzdu ještě dostává. Mínění stěžovatelovo, že proti jeho názoru nesvědčí § 37 zákona o živn. soudech, protože prý upravuje jinou otázku, jest mylné, ježto i toto ustanovení zákona vychází ze stejného účelu, by spory tam vyjmenované byly zjednodušeny a řízení zkráceno.

Čís. 7777.

Třebas rekursní soud nenařídil výslovně prvému soudu, by nové rozhodnutí učinil po výsledku stran, jest rekurs na dovolací soud, nevyhražena-li pravomoc, přece nepřípustným, nebude-li první soud podle povahy věci moci vydati nové rozhodnutí bez výsledku stran. Rekurs na dovolací soud jest přípustným, zrušeno-li rekursním soudem usnesení prvního soudu pro zmatečnost, ježto původní návrh na povolení prozatímního opatření nebyl odpůrci řádně doručen, a proto, že usnesení neobsahovalo odůvodnění.

Pro rozhodnutí o prozatímním opatření nelze zpravidla použití zkráceného vyhotovení usnesení otiskem razítka.

(Rozh. ze dne 11. února 1928, R I 69/28.)

Soud první stolice povolil dvěma usneseními prozatímní opatření. Rekursní soud zrušil napadená usnesení a nařídil prvému soudu, by o návrzích ohrožené strany na povolení prozatímních opatření znovu rozhodl a svá rozhodnutí náležitě odůvodnil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalující strana jako strana ohrožená podala dovolací rekurs do usnesení ze dne 13. prosince 1927, jímž rekursní soud zrušil dvě usnesení prvního soudu, ze dne 12. listopadu 1927 a ze dne 16. listopadu 1927, a nařídil mu, by o návrzích ohrožené strany na povolení zatímních opatření znova rozhodl a svá rozhodnutí náležitě odůvodnil. Protože rekursní soud nenařídil prvnímu soudu, by nové rozhodnutí učinil po výsledku stran, aniž nařídil, by vyčkal, až by zrušovací usnesení nabyla moci práva, jest předem řešiti otázku, zda jest dovolací rekurs podle § 527 druhý odstavec c. ř. s. a §§ 78 a 402 ex. ř. vůbec přípustný. K otázce té jest přisvědčiti. Podle stálé judikatury nejvyššího soudu není sice třeba, by rekursní soud výslovně nařídil nové rozhodnutí po výsledku stran a stačí k vyloučení dovolacího rekursu podle § 527 druhý odstavec c. ř. s., jestliže první soud podle povahy věci nebude moci vydati nové rozhodnutí bez výsledku stran, ale tak tomu právě v tomto případě nebylo. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu pro zmatečnost, záležející v tom, že původní návrh na povolení zatímního opatření nebyl odpůrci řádně doručen, a v tom, že usnesení neobsahují odůvodnění. Obě tyto vady mohly býti prvním soudem napraveny i bez výsledku stran, neboť mohlo býti podání řádně doručeno a mohly býti důvody dodány a nezáleží na tom, že první soud v důsledku jiného předcházejícího zrušovacího usnesení stejného obsahu ze dne 22. listopadu 1927 nařídil rok k výsledku odpůrce a teprve pak nové rozhodnutí o všech návrzích vydati. Nutno tedy zabývati se obsahem dovolacího rekursu, který však není odůvodněn.

Usnesením prvního soudu ze dne 16. listopadu 1927 bylo povoleno zatímní opatření obstkávkou další pohledávky, která prý přísluší odpůrci za ing. Emanuele Ř-em. Šlo o nově povolené zatímní opatření, které však první soud povolil razítkem bez jakéhokoliv odůvodnění. Právem v tom shledal rekursní soud zmatečnost podle §§ 428, 477 čís. 9, 514 druhý odstavec c. ř. s. a §§ 78 a 402 ex. ř. Tak zvaná zkrácená vyhotovení prostým otiskem razítka jsou sice podle § 79 org. zák. a § 80 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř. přípustna, ale zákon odkazuje v § 80 poslední věta c. ř. s. na bližší ustanovení, jež budou vydána nařízením. A právě v tomto směru ustanovuje § 4 (2) nař. mín. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 41 Věst., že »při usneseních, jež potřebují odůvodnění, jako zpravidla rozhodnutí o návrzích na zatímní opatření, nelze zkrácené formy použiti«. V tomto případě měl první soud vydati řádné usnesení a je odůvodniti s ohledem na zákonné předpoklady §§ 379, 389, 390 první odstavec a 393 druhý odstavec ex. ř. co do osvědčení nároku a nebezpečnosti a co do případné jistoty. Také podle § 428 první odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř. bylo třeba odůvodnění, neboť v té době první soud již věděl, že se odpůrce proti předcházejícím dvěma zatímním opatřením rozhodně bránil jak rekursem tak odporem a že tu jde nejen o příkře si odporující zájmy, nýbrž i návrhy. Právě-li stěžovatelka, že tu nebylo odporujících si návrhů a že tedy nebylo třeba odůvodnění, staví se na

stanovisko čistě formalistické, neboť věcně posuzováno není o tom pochybnosti, že by byl odpůrce živě odporoval, kdyby byl býval vyslechnut.

Čís. 7778.

Dopravní řád železniční.

Navrhl-li odesílatel při podání zásilky její úřední odvážení, jest povinností dráhy, by, nelze-li zásilku převážiti ve stanici odesílací, převážila ji v nejbližší stanici, kde má po ruce dostatečné váhy. Neučinila-li dráha tak, nýbrž převážila-li zboží teprve ve stanici konečné, ručí za škodu z úbytku zboží. Návrhem na převážení sprostňuje se odesílatel důkazní povinnosti o správnosti váhy uvedené jím v nákladním listě, a přesunuje povinnost zjišťovati nesprávnost váhy na dráhu. Opomenula-li dráha převážiti zboží, nepřesunuje se důkazní břímě zpět na odesílatele.

(Rozh. ze dne 11. února 1928, Rv I 713/27.)

Žalující firma domáhala se na žalované dráze náhrady za úbytek na váze dopravované kukuřice. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalující strana požaduje, aby jí dráha nahradila rozdíl ve váze, kterou měla přepravovaná kukuřice podle nákladního listu dne 24. července 1922 při podání zásilky ve stanici Bohumínské a dne 30. července 1922 podle železničního převážení v konečné stanici Karlových Varech. Tento nárok nelze posuzovati toliko s hlediska § 61 (4) žel. dopr. ř., podle něhož údaje nákladního listu o váze zboží naloženého odesílatelem jsou jenom tehdy důkazem proti železnici, převážila-li zásilku a potvrdila to v nákladním listu, nýbrž vzhledem k tomu, že odesílatel navrhl při podání zásilky její úřední odvážení, také s hlediska § 58 (3) žel. dopr. ř. Podle tohoto předpisu byla železnice povinna vyhověti návrhu a převážiti vůz, podaný k další přepravě, již v Bohumínské stanici, leda by váhy, jsoucí tam po ruce, nedostačovaly, v kterémž případě měla skutečná váha býti zjištěna ve stanici jiné. Nelze se s porušením tohoto předpisu vypořádati, jak činí odvolací soud, pouhým výrokem, že se odesílatel vozu spokojil tím, že zásilka nebyla v Bohumíně převážena, a tak se dobrovolně vzdal možnosti, prokázati úbytek váhy za přepravy úředním potvrzením o váze zásilky při jejím podání. Odesílatel vozu neměl ani fyzické, ani právní moci, by donutil dráhu k vážení v Bohumíně, přednes žalující strany neposkytuje pak opory pro závěr, že se práva na vážení vzdal. Na nákladním listu není návrh na úřední odvážení škrtnut a není sporu o tom, že v Karlových Varech byla kukuřice odvážena na základě